

[Ministeren for offentlige arbejder]

den, fik jeg nærmest det indtryk, at hr. Svend Heiselberg ikke rigtig er fortrolig med den vedtagelse, der fandt sted her i tinget for nu godt 10 år siden omkring hele Thyborøn-problematikken. Ved den lejlighed fik vi andre i hvert fald det bestemte indtryk, at der ikke var fare på færde i selve Limfjorden.

Hr. Svend Heiselberg tilkendegav også, at der må nedsættes en kystkommission, og spurgte samtidig, om jeg ville tage initiativ hertil. Til dette spørgsmål må jeg svare et klart nej, medmindre dette ting beslutter, at der skal nedsættes en kystsikringskommission, og det gør tinget vel næppe. I 1974 havde vi en venstremindretalsregering, som også var stærkt optaget af kystsikringsproblemer, det skal jeg være den første til at erkende. Jeg skal også være den første til at erkende, at denne regerings minister for offentlige arbejder, hr. Kresten Damsgaard, var meget stærkt engageret i disse problemer. Hverken hr. Kresten Damsgaard eller den regering, som hr. Kresten Damsgaard var medlem af, fandt det påkrævet at få nedsat en sådan kommission. Hr. Kresten Damsgaard og den regering, han var medlem af, fandt det heller ikke påkrævet at få kystsikringsloven af 1922 optaget til revision.

Derimod var hr. Kresten Damsgaard og den regering, som han var medlem af, meget, meget stærkt optaget af at få udgifterne til kystsikring fordelt efter en helt anden fordelingsnøgle, end vi arbejder med i dag. Der er vel ingen, der stærkere end hr. Kresten Damsgaard har tilkendegivet i den offentlige debat, at der her er tale om udgifter, som staten ikke skal bære alene, men udgifter, som også amtskommunen og primærkommunen må være med til at dække.

Jeg havde selv lejlighed til at deltage i et møde i Torsminde i efteråret 1974 sammen med hr. Kresten Damsgaard, hvor disse ting blev drøftet, og hvor de tilstedeværende fik bekræftet, at på dette specielle område var der ingen uenighed mellem hr. Kresten Damsgaard og mig.

Jeg kan som sagt næppe tro, at de, der i dag har ansvaret for venstres ledelse, vil handle anderledes, end der blev handlet fra venstres side i 1974, da vi havde en venstremindretalsregering, som hr. Kresten Damsgaard var medlem af.

Hr. Otto Mørch spurgte mig, om der skal gennemføres særlig lovgivning, for så vidt

angår de foranstaltninger, der skal iværksættes i den kommende tid, når der er tale om kystsikring. Dertil må jeg svare, at efter min personlige opfattelse er der ikke behov for en speciel lovgivning.

Flere ordførere, det gælder også hr. Otto Mørch, har været inde på spørgsmålet om, hvordan udgifterne fremover bør fordeles, og i den forbindelse vil jeg gerne henvise til, hvad jeg allerede har sagt herom, herunder også i særlig grad de bemærkninger, som jeg fremsatte for et øjeblik siden, for så vidt angår den klare holdning, som venstremindretalsregeringen i 1974 havde til dette meget vigtige spørgsmål.

Hr. Otto Mørch spurgte mig også om, hvorvidt jeg havde i sinde af afskaffe praksis for eventuelle stormflodsbevillinger. Hertil vil jeg gerne sige, at jeg kan bekræfte, at der med adskillige års mellemrum er søgt en ekstraordinær tilskudsbevilling, hvis en stormflod eller en stormflodslignende situation har anrettet omfattende ødelæggelser på diger og kystsikringsværker. Sådanne bevillinger har både haft sigte på diger i Sydvestjylland og i første række på anlæg i de indre farvande. Tilskuddet har normalt andraget 50 pct. af udgifterne til en istandsættelse og i en vis udstrækning til en forstærkning.

Det er ikke min tanke, at denne praksis bør opgives, men jeg vil gerne samtidig understrege, at jeg anser dette for noget helt ekstraordinært, og der er naturligvis ikke tale om noget forhåndstilsagn. Skulle en situation komme til at foreligge, må sagen vurderes, og både regering og finansudvalg må naturligvis stå fuldstændig frit med hensyn til, om man ønsker at søge og bevilge pengene. Men som sagt, jeg kan bekræfte, at jeg ikke har tænkt, at der skulle ske nogen ændring af praksis på dette punkt.

Så er jeg altså kommet dertil, hvor der bør komme et par bemærkninger i relation til de taler, der er holdt af hr. Dohrmann og af hr. Erlendsson. Hr. Erlendsson stillede mig over for det direkte spørgsmål, om de skader, som staten selv foranlediger ved havneanlæg, om det ikke er skader, som staten selv bør betale for at få rettet, og henviste her til Skagen. Når staten i dag har visse forpligtelser ved Skagen, så er det, som jeg har sagt et par gange, med baggrund i det høfdebyggeri, der blev udført i begyndelsen af 1930'erne, og som skal ses som et led i det havnebyggeri, der